

CONSILIUL LEGISLATIV

Biroul permanent al Senatului

Bp. 537 / 15 septembrie 2026

AVIZ

referitor la propunerea legislativă pentru modificarea și

Biroul permanent al Senatului
L 602 / 19.10.2026
completarea Legii vânătorii și a protecției fondului
cinegetic nr. 407/2006

Analizând propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 (b537/28.09.2026), transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr. XXXV/4660/05.10.2026 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D835/05.10.2026,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează favorabil propunerea legislativă, cu următoarele observații și propuneri:

1. Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Intervențiile legislative vizează modificarea art. 13¹, în sensul stabilirii unui quantum minim de 50.000 de euro pentru daune morale în cazul atacurilor exemplarelor din speciile prevăzute în anexele nr. 1 și 2 din actul normativ soldate cu rănirea/decesul unei persoane fizice, modificarea anexei nr. 2 lit. A pct. 8, în ceea ce privește valoarea de despăgubire în cazul unor fapte ilicite pentru speciile la care vânărea este interzisă, în speță ursul (*ursus arctos*), precum și introducerea unui nou articol, art. 45², prin care se stabilește faptul că nu constituie infracțiune fapta persoanei de rănire sau ucidere a unui animal ca reacție la atacul acestuia.

Potrivit Expunerii de motive, soluțiile legislative preconizate sunt argumentate prin faptul că „*La momentul actual se constată o creștere semnificativă a situațiilor de interacțiune directă dintre om și fauna sălbatică, în special în cazul speciei Ursus arctos, care pătrunde*

frecvent în zone locuite sau din proximitatea activităților umane. Totuși, Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 nu conține o prevedere expresă și simetrică care să protejeze direct cetățeanul în cazul unei reacții de apărare în fața unui atac al unui animal sălbatic. Clarificarea acestei corelații normative este absolut esențială, întrucât ambele sfere de reglementare pun în balanță două valori fundamentale aflate în conflict: protecția animalelor și a fondului cinegetic, pe de o parte, și dreptul omului la viață și la integritate fizică, pe de altă parte. (...).

Această necesitate de ierarhizare a valorilor sociale impune, corelativ, și o revizuire a despăgubirilor stabilite pentru uciderea unui exemplar de urs brun, evaluate în prezent la suma fixă de 40.000 de euro. Reducerea acestui quantum este justificată, pe de o parte, de modificarea evidentă a contextului cinegetic și social față de momentul adoptării legii. Pe de altă parte, actualul sistem instituie o inechitate evidentă: în timp ce uciderea unui animal atrage o obligație pecuniară fixă și extrem de ridicată, legea nu prevede un mecanism simetric și o sumă fixă garantată atunci când un om este rănit sau ucis de un animal sălbatic”.

2. Propunerea legislativă face parte din categoria legilor ordinare, iar în aplicarea prevederilor art. 75 alin. (1) din Constituția României, republicată, prima Cameră sesizată este Senatul.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Analizând conținutul propunerii legislative, în ceea ce privește fondul reglementărilor preconizate, în aplicarea dispozițiilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, semnalăm că prin modalitatea de exprimare a intenției normative trebuie să se instituie reguli suficient conturate, care să fie de natură să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă.

Precizăm că, pentru a asigura legislației interne o cât mai bună înțelegere și implicit o aplicare corectă, este esențial ca redactarea acesteia să fie una de calitate. Referitor la acest aspect, menționăm că, potrivit art. 6 alin. (1) teza I din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „Proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă. [...]”.

În acest sens, precizăm următoarele:

4.1. La **articolul unic**, la **pct. 1**, referitor la textul propus pentru **art. 13¹**, semnalăm că soluția legislativă privind acordarea

despăgubirilor în cazul daunelor produse persoanelor fizice ca urmare a atacului asupra acestora de către exemplare din speciile de faună de interes cinegetic, cuprinse în anexele nr. 1 și 2 la Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare la „veniturile nete nerealizate în perioada în care victima a fost în incapacitate temporară de muncă, de la momentul producerii incidentului”, este susceptibilă a aduce atingere art. 1 alin. (3) și (5) din Constituția României, republicată, în componenta sa privind calitatea legislației, art. 16 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală, referitor la egalitatea în drepturi, precum și art. 22 alin. (1), referitor la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică.

Astfel, raportat la art. 22 alin. (1) din Constituție, acordarea sumelor cu titlu de despăgubiri prin raportare la veniturile nete nerealizate în perioada în care victima a fost în incapacitate temporară de muncă, de la momentul producerii incidentului, în caz de vătămare a integrității corporale sau a sănătății, poate determina o limitare a cuantumului despăgubirii la respectivele venituri nete obținute de o persoană în activitate – fără a lăsa judecătorului posibilitatea să analizeze, în funcție de circumstanțele concrete ale cauzei, cuantumul acestora – nu asigură victimei atacurilor animalelor sălbatice o reparare adecvată a prejudiciului adus drepturilor nepatrimoniale și contravine însăși rațiunii acordării acestor despăgubiri.

Or, obligația pozitivă a statului de a proteja dreptul la viață consfințit de art. 22 din Constituție și art. 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, impune acordarea unor satisfacții echitabile pentru prejudicial moral suferit de persoanele victime ale atacurilor exemplarelor din speciile prevăzute în anexele nr. 1 și 2 la Legea nr. 407/2006 însă, acordarea daunelor morale în funcție de veniturile nete realizate de o persoană în activitate nu constituie o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit, prin natura lor daunele morale nefiind susceptibile de a fi calculate cu precizie. Ca atare, o instanța judecătorească este singura în măsură să stabilească o reparație adecvată a prejudiciului adus drepturilor nepatrimoniale, în temeiul normelor aplicabile cuprinse în cadrul general în materie, respectiv Codul civil, luând în considerare caracteristicile particulare ale fiecărui caz în parte, existența și întinderea prejudiciului moral, precum și reparațiile juste, echitabile și rezonabile datorate.

În context, menționăm și faptul că, potrivit comunicatului publicat pe site-ul acestei instituții, Curții Constituționale a României care, recent, s-a reunit la data de 6 octombrie 2026, pentru a dezbate excepția

de neconstituționalitate a dispozițiilor *de lege lata* ale art. 13¹ alin. (2) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, cu modificările și completările ulterioare, care prevede că: „(2) Daunele morale prevăzute la alin. (1) vor fi proporționale cu zilele de inactivitate raportate la salariul în plată avut. În cazul în care victima nu este salariată se va acorda o sumă proporțională cu echivalentul salariului minim pe economie obținut de o persoană în activitate”, admitând cu unanimitate de voturi, obiecția de neconstituționalitate a acestor dispoziții.

4.2. Precizăm că, *de lege lata*, prin Hotărârea Guvernului nr. 3/2023 privind modalitatea de acordare a despăgubirilor pentru pagubele și/sau daunele produse de speciile de faună de interes cinegetic cuprinse în anexele nr. 1 și 2 la Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 și unele măsuri de punere în aplicare a acesteia, sunt reglementate atât modalitatea de acordare a despăgubirilor pentru pagubele produse culturilor agricole, silvice și animalelor domestice, pentru pagubele produse autovehiculelor rezultate în urma accidentelor de circulație, cât și pentru daunele produse persoanelor fizice de către exemplare din speciile de faună de interes cinegetic, cuprinse în anexele nr. 1 și 2 la Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, cu modificările și completările ulterioare, aspect care impune și modificarea corespunzătoare a acestui act normativ.

În consecință, recomandăm completarea prezentului proiect cu un nou articol, marcat ca „art. II”, care să prevadă un termen pentru modificarea corespunzătoare a acestui act normativ, autoritatea inițitoare, precum și pe cea competentă cu aprobarea acestuia.

O posibilă redactare a acestui articol este:

„Art. II. - În termen de ... de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Guvernul va modifica în mod corespunzător Hotărârea Guvernului nr. 3/2023 privind modalitatea de acordare a despăgubirilor pentru pagubele și/sau daunele produse de speciile de faună de interes cinegetic cuprinse în anexele nr. 1 și 2 la Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 și unele măsuri de punere în aplicare a acesteia, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 18/06.01.2023”.

În situația însușirii acestei observații, actualul articol unic se va marca cu „art. I”.

4.3. Pentru o mai bună sistematizare a ideilor în text, asigurarea unei succesiuni logice a soluțiilor legislative preconizate și realizarea unei armonii interioare a actului normativ, recomandăm reformularea

ipotezelor prezentate în cuprinsul alineatelor (1) - (3) ale art. 13¹ distinct, în funcție de ipoteza rănirii unei persoane fizice ori a decesului acesteia, precum și de despăgubirile acordate victimei ori succesorilor acesteia.

În plus, este de analizat, pe de-o parte, nivelul cuantumului minim al daunelor morale stabilit în mod egal pentru fiecare dintre aceste situații, iar pe de altă parte, în lipsa determinării unor criterii stricte ori a stabilirii unui cuantum maxim, dispoziția poate genera abuzuri.

De asemenea, pentru asigurarea caracterului complet al normei, este necesară stabilirea unei proceduri speciale ori includerea unei trimiteri la actul normativ prin care aceasta este reglementată.

Totodată, la alin. (3), semnalăm că, în actuala formulare, textul nu prevede care este autoritatea care suportă sumele compensatorii și daunele morale și nici modul de stabilire a „veniturilor nete nerealizate”, respectiv perioada pentru care acestea se calculează. De asemenea, nu este identificată sursa de finanțare a acestor costuri.

În consecință, pentru asigurarea unui caracter complet al normei, se impune reformularea acesteia, în acord cu intenția de reglementare.

Pentru respectarea prevederilor art. 38 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, este necesar ca, la reformularea textelor actualelor alineate (1) - (3), verbele să fie utilizate la timpul prezent, forma afirmativă, pentru a se accentua caracterul imperativ al dispoziției respective.

4.4. În ceea ce privește soluția legislativă preconizată la pct. 2 al actualului articol unic, pentru art. 45², precizăm că este necesar ca aceasta să respecte prevederile art. 62 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „(2) *Prevederile modificate sau care completează actul normativ trebuie să se integreze armonios în actul supus modificării ori completării, asigurându-se unitatea de stil și de terminologie, precum și succesiunea normală a articolelor*”.

Semnalăm că, în actuala redactare, prin faptul că se aplică în toate ipotezele de „rănire sau ucidere a unui animal”, soluția legislativă preconizată nu se corelează cu dispozițiile art. 33 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căruia „(1) *Pentru speciile de plante și animale sălbatice terestre, acvatice și subterane, prevăzute în anexele nr. 4 A și 4 B, cu excepția speciilor de păsări, și care trăiesc atât în ariile naturale protejate, cât și în afara lor, sunt interzise:*

a) orice formă de recoltare, capturare, ucidere, distrugere sau vătămare a exemplarelor aflate în mediul lor natural, în oricare dintre stadiile ciclului lor biologic;”.

De asemenea, ipotezele juridice propuse nu se corelează nici cu dispozițiile art. 52 alin. (1) lit. g) din același act normativ, potrivit căruia „(1) **Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă săvârșirea următoarelor fapte: (...) g) capturarea sau uciderea speciilor de faună sălbatică prevăzute în anexele nr. 5 A, 5 B, 5 C, 5 D și 5 E și pentru cazurile în care se aplică derogări, conform prevederilor art. 38, prelevarea, capturarea sau uciderea speciilor prevăzute în anexele nr. 4 A și 4 B cu metodele sau mijloacele prevăzute în anexa nr. 6;”.**

Semnalăm că, în actuala redactare, soluția legislativă propusă pentru art. 45², prin modul general în care este redactată, poate fi interpretată că se aplică în ipoteza rănirii sau uciderii oricărui animal ca reacție la atacul acestuia, inclusiv a animalelor pentru care *ope legis* s-a stabilit o protecție suplimentară, și este susceptibilă a încălca dispozițiile art. 148 prin raportare la art. 35 și art. 135 alin. (2) lit. e), precum și ale art. 53 din Constituția României.

Constituția României garantează dreptul tuturor la un mediu sănătos, obligație pe care statul trebuie să o ocrotească, art. 35 din Constituție instituind o obligație pozitivă a statului: de a adopta și menține un cadru normativ care să asigure protecția efectivă a mediului. Orice soluție legislativă care reduce nivelul de protecție deja asigurat prin legea în vigoare contravine obligației statului de a conserva și îmbunătăți standardele de protecție a mediului.

Art. 53 din Constituție permite restrângerea exercițiului unor drepturi doar în condiții stricte, respectiv prin lege organică, pentru motive de importanță generală, și numai în măsura în care sunt necesare și cu respectarea principiului proporționalității. În actuala redactare, soluția legislativă nu este proporțională și nici însoțită de garanții procedurale.

În context, precizăm că sunt incidente și dispozițiile art. 148 din Constituție, care prevăd la alin. (2) prioritatea prevederilor tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și a celorlalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, față de dispozițiile contrare din legile interne, întrucât prin raportare la necorelarea normativă cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, este afectată transpunerea și aplicarea în mod efectiv a Directivei 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică (Directiva Habitate) și nu menține compatibilitatea cu *acquis*-ul european.

În jurisprudența Curții Constituționale¹ s-a reținut că, în aplicarea art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, România aplică cu bună-credință obligațiile rezultate din actul aderării, neinterferând cu competența exclusivă a Uniunii Europene, și, în virtutea clauzei de conformare cuprinse chiar în textul art. 148 din Constituție, România nu poate adopta un act normativ contrar obligațiilor la care s-a angajat în calitate de stat membru.

4.5. Precizăm că, în actuala formulare, soluția legislativă propusă pentru **art. 45²** din actul normativ de bază poate constitui un paralelism legislativ în raport cu dispozițiile art. 25¹ lit. a) din Legea nr. 205/2004 privind protecția animalelor, republicată, cu completările ulterioare, potrivit căruia „*Nu constituie infracțiune:*

a) fapta persoanei de rănire sau ucidere a unui animal ca reacție la atacul acestuia;”.

În context, semnalăm că, potrivit prevederilor art. 16 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „(1) *În procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative. Pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere*”.

De asemenea, concomitent cu prezenta propunere legislativă, semnalăm că, a fost transmisă de Secretarul General al Senatului, cu adresa nr. XXXV/4660/05.10.2026, **propunerea legislativă pentru completarea Ordonanței de urgență nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice** (b538/28.09.2026), înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D836/05.10.2026, pentru care a fost emis avizul favorabil cu observații și propuneri nr. 848/07.10.2026, în care se evidențiază la **pct. 1 al articolului unic** o soluție legislativă având conținut identic.

4.6. În plus, semnalăm că, în actuala redactare, sintagma „*ca reacție la atacul acestuia*” din textul propus pentru **art. 45²**, prin gradul mare de generalitate, este improprie stilului normativ, afectând accesibilitatea și predictibilitatea normei.

În acest sens, menționăm că din enunț nu rezultă că măsura ar fi proporțională cu pericolul social rezultat din atacul animalului, nici nu sunt reglementate măsuri preventive sau măsuri graduale alternative la rănirea sau uciderea animalului.

¹ A se vedea, cu titlu de exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 887 din 15 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 15 martie 2016, paragraf 75.

4.7. Din punct de vedere al unificării și sistematizării legislației, semnalăm că obiectul de reglementare al prezentei propuneri legislative trebuie să respecte dispozițiile art. 13 lit. a) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, *„Actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației, scop în care: a) proiectul de act normativ trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel, cu care se află în conexiune;”*.

În acest sens, precizăm că soluția legislativă preconizată pentru art. 45² trebuie să se coreleze cu dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2021 privind aprobarea metodelor de intervenție imediată pentru prevenirea și combaterea atacurilor exemplarelor de urs brun asupra persoanelor și bunurilor acestora, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 197/2022, cu modificările și completările ulterioare, care reglementează modul de intervenție imediată pentru prevenirea și combaterea atacurilor exemplarelor de **urs brun (Ursus arctos)** asupra persoanelor și bunurilor acestora și stabilește sistemul de monitorizare a intervențiilor imediate asupra exemplarelor de urs, prin alungare, tranchilizare și relocare ori extragere prin eutanasiere sau împușcare.

În respectivul act normativ, la configurarea ipotezelor juridice ale intervenției imediate pentru prevenirea și combaterea atacurilor exemplarelor de urs brun (*Ursus arctos*) asupra persoanelor și bunurilor acestora sunt utilizate concepte definite la art. 1 alin. (3) precum *„intervenție imediată - acțiunea umană rapidă, specializată, efectuată de către echipa de intervenție în cazuri urgente, în care siguranța și securitatea persoanelor, respectiv bunurile acestora sunt puse în pericol prin prezența sau activitățile unui/unor exemplar/exemplare de urs brun, indiferent de stadiul de dezvoltare biologică sau de sexul acestuia/acestora;”*, *„intervenție prin alungare - acțiunea umană imediată, specializată, de alungare prin diferite mijloace a unui/unor exemplar/exemplare de urs brun, indiferent de stadiul de dezvoltare biologică sau de sexul acestuia/acestora;”*, *„intervenție prin tranchilizare și relocare - acțiunea umană imediată, specializată, de capturare, tranchilizare și relocare în cadrul aceluiasi fond cinegetic sau în alt fond cinegetic a unui/unor exemplar/exemplare de urs brun, indiferent de stadiul de dezvoltare biologică sau de sexul acestuia/acestora, care prin acțiunile sale/lor poate/pot amenința viața ori integritatea corporală a persoanelor sau integritatea bunurilor acestora;”*, *„extragere prin împușcare - acțiunea umană imediată,*

specializată, de împuşcare cu armă de vânătoare deţinută legal a unui/unor exemplar/exemplare de urs brun, indiferent de stadiul de dezvoltare biologică sau de sexul acestuia/acestora, care ameninţă viaţa ori integritatea corporală a persoanelor sau integritatea bunurilor acestora;” sau „extragere prin eutanasiere - acţiunea umană imediată, specializată, de inducere de către medicul veterinar a morţii rapide şi nedureroase, prin injecţie letală efectuată după tranchilizarea totală a unui/unor exemplar/exemplare de urs brun, indiferent de stadiul de dezvoltare biologică sau de sexul acestuia/acestora, care ameninţă viaţa ori integritatea corporală a persoanelor sau integritatea bunurilor acestora;”.

Totodată, în anexa nr. 2 din respectivul act normativ este prevăzut că „*Decizia de intervenţie prin metoda extragerii prin eutanasiere sau împuşcare, după caz, trebuie luată gradual, cu respectarea condiţiei proporţionalităţii, în funcţie de circumstanţele concrete de la faţa locului*”.

În consecinţă, este necesară reanalizarea textului propus, eventual în sensul în care fapta săvârşită în scopul protejării propriei vieţi ori a altei persoane nu poate fi sancţionată şi persoana nu poate fi obligată la despăgubiri.

4.8. La pct. 3 al actualului articolul unic, referitor la anexa nr. 2 din actul normativ de bază, la litera A „Mamifere”, punctul 8, recomandăm revederea cuantumului propus, întrucât anexa vizează stabilirea valorii de despăgubire în cazul unor fapte ilicite pentru speciile la care vânărea este interzisă, or, prin diminuarea acesteia de la 40.000 de euro la 500 de euro, în cazul uciderii unui urs, se creează o discrepanţă evidentă faţă de celelalte specii individualizate în tabel, aspect care ar putea încuraja braconajul şi acţiunile ilegale împotriva acestuia, cu atât mai mult cu cât reducerea despăgubirii nu se află în corelare cu ipoteza de la pct. 2, respectiv uciderea sau rănirea animalului ca reacţie la atacul acesteia.

PRESEDINTE
Florin IORDACHE

Bucureşti
Nr. 865/14.10.2026